

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 799

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 28 august 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
D E C R E T E	
913. — Decret privind trecerea în rezervă a unui general de brigadă cu o stea din Serviciul de Protecție și Pază ..	2
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 422 din 24 septembrie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253 alin. (5) și (6) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	2–4
Decizia nr. 138 din 27 martie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 113 alin. (2) teza finală din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență.....	5–7
Decizia nr. 139 din 27 martie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. c) și ale art. 19 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	8–9
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 255 din 23 iunie 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	10–15

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind trecerea în rezervă a unui general de brigadă cu o stea din Serviciul de Protecție și Pază

În temeiul prevederilor art. 94 lit. b) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale Legii nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Legii nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere propunerea directorului Serviciului de Protecție și Pază,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — La data de 1 septembrie 2025, generalul de brigadă cu o stea menționat în anexa¹ la prezentul decret trece în rezervă.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
NICUȘOR-DANIEL DAN

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
ILIE-GAVRIL BOLOJAN

București, 27 august 2025.
Nr. 913.

¹ Anexa conține informații clasificate, potrivit legii, face parte din prezentul decret și urmează regimul juridic prevăzut de Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, cu modificările și completările ulterioare.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 422

din 24 septembrie 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253 alin. (5) și (6) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Marian Enache	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror
Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253 alin. (5) și (6) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea MFS AGROWEST — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 9.626/30/2017 al Curții de Apel Timișoara — Secția de contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.135D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, invocă Decizia nr. 572 din 1 octombrie 2019.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 14 noiembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 9.626/30/2017, **Curtea de Apel Timișoara — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253 alin. (5) și (6) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal**, excepție ridicată de Societatea MFS AGROWEST — S.R.L. din Timișoara într-o cauză ce are ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține că, pentru a fi incidente cotele de impozitare reglementate de art. 253 alin. (2) din Codul fiscal, trebuie respectată cerința întocmirii unui raport de evaluare la intervale regulate de 3 ani. Cu toate acestea, nici prevederile Codului fiscal, nici cele ale normelor metodologice date în aplicarea acestui act normativ nu reglementează obligația persoanei juridice de a depune la organul fiscal local raportul de evaluare din care rezultă valoarea impozabilă. Susține că această obligație a fost reglementată de art. 460 alin. (6) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal.

6. Așa fiind, apreciază că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, fiind lipsite de claritate și previzibilitate, deoarece nu conțin dispoziții exprese privind obligația de depunere a raportului de reevaluare la organul fiscal. Încălcarea cerințelor de claritate și previzibilitate a legii determină insecuritate juridică, aducând, în același timp, atingere prevederilor art. 139 din Constituție. Invocă jurisprudența Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 633 din 12 octombrie 2018, Decizia nr. 681 din 27 iunie 2012 și Decizia nr. 22 din 20 ianuarie 2016.

7. Curtea de Apel Timișoara — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate vizează, în realitate, interpretarea normelor de drept, ca atribut al instanțelor judecătorești. Or, Curtea Constituțională a reținut în mod constant că, în temeiul art. 126 din Constituție, aspectele ce vizează interpretarea și aplicarea legii țin de competența exclusivă a instanțelor judecătorești (Decizia nr. 624 din 4 noiembrie 2014).

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 253 alin. (5) și (6) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003. Curtea observă că Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal a fost abrogată prin art. 502 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 10 septembrie 2015. Având însă în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea constată că a fost legal sesizată și este competentă să verifice constituționalitatea dispozițiilor de lege criticate. Dispozițiile criticate au următorul conținut: „(5) În cazul unei clădiri care a

fost reevaluată, conform reglementărilor contabile, valoarea impozabilă a clădirii este valoarea contabilă rezultată în urma reevaluării, înregistrată ca atare în contabilitatea proprietarului — persoană juridică.

(6) În cazul unei clădiri care nu a fost reevaluată, cota impozitului pe clădiri se stabilește de consiliul local/Consiliul General al Municipiului București între:

a) 10% și 20% pentru clădirile care nu au fost reevaluate în ultimii 3 ani anteriori anului fiscal de referință;

b) 30% și 40% pentru clădirile care nu au fost reevaluate în ultimii 5 ani anteriori anului fiscal de referință.”

12. Autoarea excepției susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) referitor la principiul clarității și previzibilității legii și art. 139 referitor la impozite, taxe și alte contribuții.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate reglementează modalitatea de calcul al impozitului datorat de persoanele juridice atât în cazul clădirilor care au fost reevaluate, conform reglementărilor contabile, cât și în cel al clădirilor care nu au fost reevaluate. Prin Decizia nr. 341 din 24 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 856 din 27 octombrie 2016, paragraful 22, Curtea a observat că stabilirea unui anumit quantum al impozitului, în ipoteza reglementată de norma legală criticată, este realizată în temeiul art. 56 din Constituție, care prevede că cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice, iar sistemul legal de impuneri asigură așezarea justă a sarcinilor fiscale, fiind interzise doar alte prestații, în afara celor stabilite prin lege. Potrivit dispozițiilor constituționale, impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat se stabilesc numai prin lege, în sensul că este dreptul exclusiv al legiuitorului să stabilească impozitele datorate bugetului de stat, precum și quantumul acestora.

14. De asemenea, Curtea a subliniat că nu se poate ignora scopul esențial al reglementării, și anume stabilirea obligației contribuabilului de a-și reevalua clădirile și de a plăti impozitul aferent diferenței rezultate din recalculare, dispozițiile legale criticate având și rolul să disciplineze contribuabilul.

15. În continuare, Curtea apreciază că îndeplinirea obligației de reevaluare a clădirilor și depunerea sau nedepunerea rezultatului acestei reevaluări la organele fiscale competente nu reprezintă o chestiune ce ține de constituționalitatea dispozițiilor de lege criticate, ci aceste aspecte țin de modalitatea de interpretare și aplicare a dispozițiilor de lege criticate de către organele fiscale și cele judiciare. Or, interpretarea normelor de lege este operațiunea de stabilire a conținutului și a sensului la care acestea se referă și este o etapă absolut necesară în vederea aplicării corecte a legii în situația de fapt concretă din cauză, instanța de judecată fiind ținută să aplice legea folosind metodele de interpretare a normelor juridice. Așa cum a stabilit Curtea Constituțională, în mod constant, în jurisprudența sa, interpretarea legilor este o operațiune rațională, utilizată de orice subiect de drept în vederea aplicării și respectării legii, având ca scop clarificarea înțelesului unei norme juridice sau a câmpului său de aplicare. Instanțele judecătorești interpretează legea, în mod necesar, în procesul soluționării cauzelor cu care au fost învestite, interpretarea fiind o fază indispensabilă procesului de aplicare a legii. Oricât de clar ar fi textul unei dispoziții legale — se arată în Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza

C.R. *împotriva Regatului Unit*, paragraful 34) — în orice sistem juridic există, în mod inevitabil, un element de interpretare judiciară (a se vedea, în același sens, și Decizia nr. 600 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 395 din 11 iunie 2009, sau Decizia nr. 360 din 25 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 14 mai 2010).

16. O asemenea solicitare nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, conform art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului. Modificarea conținutului unei norme juridice, în sensul adaptării ei la realitățile sociale, este o prerogativă exclusivă a autorității legislative în lumina dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării”. Curtea Constituțională, potrivit competenței sale înscrise în art. 146 din Constituție și în Legea nr. 47/1992, verifică, în cadrul controlului de constituționalitate a legilor, conformitatea acestora cu dispozițiile constituționale, fără a putea modifica sau completa prevederea legală supusă controlului. De aceea, Curtea Constituțională nu se poate substitui Parlamentului pentru a modifica normele procesual penale criticate, în sensul stabilirii criteriilor care trebuie avute în vedere atunci când judecătorul de cameră preliminară solicită parchetului să remedieze neregularitățile constatate în privința rechizitoriului, procedura pe care procurorul trebuie să o urmeze în această situație, actul procesual prin care procurorul procedează la remedierea neregularităților rechizitoriului, precum și condițiile de formă și de fond pe care trebuie să le îndeplinească acest act (în același sens, Decizia nr. 657 din 28 noiembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 368 din 18 aprilie 2024, paragraful 14).

17. De altfel, în virtutea prezumției cunoașterii legii, rezultantă a principiului *nemo censetur ignorare legem*, autoarea excepției avea obligația să cunoască normele fiscale în vigoare referitoare la modalitatea de calcul al impozitului datorat de

persoanele juridice, precum și obligațiile ce îi incumbă potrivit legii, astfel încât nu se poate prevala de necunoașterea legii pentru a susține neconstituționalitatea dispozițiilor criticate. Regula *nemo censetur ignorare legem* consacră o obligație a cetățeanului, în sensul că acesta trebuie să cunoască legea pe care statul o adoptă, principiul invocat consacrand o obligație socială născută din publicarea legii în Monitorul Oficial al României (Decizia nr. 129 din 21 martie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 594 din 29 iunie 2023, paragraful 15).

18. În ceea ce privește invocarea în susținerea criticilor de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 460 alin. (6) din Legea nr. 227/2015, Curtea observă că, în mod constant, în jurisprudența sa, a constatat că neconstituționalitatea unei norme juridice are un caracter intrinsec și autonom, ce rezidă în însuși conținutul său normativ și nu poate fi dedusă prin coroborarea sau compararea mai multor texte cuprinse în același sau alte acte normative. Astfel, examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestui text cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea prevederilor mai multor legi între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel, s-ar ajunge, inevitabil, la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele.

19. Totodată, Curtea a arătat, în jurisprudența sa, că neconstituționalitatea unei reglementări constituie o stare intrinsecă a acesteia și nu poate fi dedusă pe calea unei interpretări *per a contrario*, operație care presupune a atribui legiutorului ceea ce acesta nu a prevăzut *in terminis* (Decizia nr. 122 din 16 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 27 aprilie 2004, Decizia nr. 592 din 24 noiembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 339 din 21 aprilie 2023, și Decizia nr. 129 din 21 martie 2023, precitată).

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253 alin. (5) și (6) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Societatea MFS AGROWEST — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 9.626/30/2017 al Curții de Apel Timișoara — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Timișoara — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 septembrie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marișiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 138

din 27 martie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 113 alin. (2) teza finală din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 113 alin. (2) teza finală din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, excepție ridicată de Kurt Albert Neuschitzer în Dosarul nr. 3.847/3/2020 al Tribunalului București — Secția a VII-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.597 D/2020.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției de neconstituționalitate, avocat Corina Popescu, cu împuternicire avocațială depusă la dosarul cauzei. Lipsesc celelalte părți. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului ales prezent, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost invocată, și învederează că dispozițiile criticate sunt contrare art. 44 din Constituție, întrucât: deși art. 113 alin. (1) din Legea nr. 85/2014 stabilește că, în contextul dat, contestațiile pot fi făcute până la închiderea procedurii, dispozițiile art. 113 alin. (2) din aceeași lege prevăd o limită suplimentară, ceea ce reprezintă o ingerință în dreptul prevăzut de art. 113 alin. (1) din Legea nr. 85/2014; garantarea dreptului de proprietate operează doar în condițiile în care dobândirea dreptului de proprietate se face cu respectarea dispozițiilor legale, or, în cauză, este vorba despre o situație în care dobândirea dreptului de proprietate (înscirarea în tabelul definitiv) s-a realizat, prin ipoteză, prin fals, dol sau eroare esențială; creditorul aflat în situația anterioară nu poate beneficia de garantarea dreptului de proprietate care este dobândit prin fraudă; ingerința în dreptul debitorului sau al persoanei interesate să formuleze contestația în cauză nu este proporțională. Cu privire la celelalte prevederi constituționale menționate în susținerea excepției de neconstituționalitate, precizează că: dispozițiile criticate, prin instituirea termenului de 15 zile în care se poate depune contestația în discuție, reprezintă o excepție de la regulile generale privind izvoarele de drept, fiind de neconceput ca un creditor, care a obținut admiterea creanței sale la masa credală ca urmare a unui fals, dol sau eroare esențială, să poată pretinde drepturi asupra patrimoniului debitorului; sintagma „de la data la care ar fi trebuit să cunoască” este echivocă, generând situații de incoerență și instabilitate, fiind subiectiv momentul la care se poate cunoaște existența celor anterioare. În final, învederează că, în cauza de față, raportat la jurisprudența Curții Constituționale în materie, motivarea excepției de neconstituționalitate diferă de celelalte situații prin substanța drepturilor constituționale pretins a fi încălcate.

4. Având cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, întrucât normele criticate: stabilesc date clare în care se pot formula contestații la tabelul de creanțe și care curg de la momentul când persoanele îndrituite de lege cu posibilitatea de a formula contestațiile în discuție au cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască situația ce determină promovarea contestației; nu reglementează cu privire la

îngrădirea dreptului de proprietate, ci stabilesc anumite norme procedurale cu privire la termenele în care se pot formula contestațiile anterioare și, chiar dacă ar avea o consecință asupra averii debitorului, acestea sunt norme de procedură și nu reglementează cu privire la dreptul de proprietate, acesta nefiind afectat prin textul criticat; stabilesc anumite termene pentru formularea contestațiilor și reprezintă tocmai o măsură pentru eficientizarea accesului la justiție, în componentele sale, pentru ca procedura respectivă să se desfășoare într-un anumit interval de timp și pentru a asigura stabilitatea circuitului civil. Cu privire la celelalte aspecte învederează precizează că acestea țin de aplicarea legii de la caz la caz, aspect ce nu poate constitui obiectul controlului de constituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 1 septembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 3.847/3/2020, **Tribunalul București — Secția a VII-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 113 alin. (2) teza finală din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență**, excepție ridicată de Kurt Albert Neuschitzer într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 85/2014.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, deoarece instituirea unui termen-limită de 15 zile pentru formularea contestației împotriva creanțelor înregistrate în tabelul definitiv/tabelele actualizate conduce la imposibilitatea sesizării judecătorului-sindic ulterior acestui termen cu privire la existența unui fals, dol sau a unei erori esențiale care au determinat admiterea creanței sau a dreptului de preferință, ceea ce reprezintă garantarea și ocrotirea proprietății private pentru creditor, deși dreptul de proprietate este dobândit cu nerespectarea prevederilor legale, ca urmare a deținerii unei creanțe viciate, și în același timp, în detrimentul dreptului de proprietate privată al debitorului în insolvență pe care îl deține în mod legal, cu încălcarea art. 44 alin. (1) și (2) din Constituție. Astfel, dacă ulterior expirării termenului prevăzut de lege este formulată o contestație, aceasta va fi respinsă ca tardivă și măsurile administratorului judiciar dispuse în contextul respectiv rămân definitive, aspect ce conduce la afectarea art. 1 alin. (3), a art. 21 alin. (3) și a art. 124 alin. (3) din Constituție, precum și a principiului legalității, în componenta privind calitatea legii, întrucât termenul curge de la un moment subiectiv, neexistând posibilitatea aplicării normelor Codului de procedură civilă cu privire la căile de atac, în cazul în care sunt descoperite situații în care creditorul a obținut fraudulos admiterea creanței sau a dreptului de preferință. În contextul criticilor de neconstituționalitate este menționată jurisprudența Curții Constituționale în materia insolvenței și cu privire la principiile invocate în susținerea acestora.

7. **Tribunalul București — Secția a VII-a civilă** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât este competența legiuitorului să stabilească anumite termene de decădere în care pot fi introduse anumite acțiuni, în diferite materii, normele criticate instituiind o măsură ce asigură siguranța circuitului civil, iar nu o măsură de natură să încalce dreptul de proprietate și nici alte drepturi fundamentale reglementate de Constituție.

8. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 113 alin. (2) teza finală din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014, care au următorul cuprins: „(2) *Contestația se depune în termen de 15 zile de la data la care partea a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască situația ce determină promovarea contestației.*”

12. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) privind statul de drept și principiul legalității în componenta privind calitatea legii, ale art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, ale art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată și ale art. 124 alin. (3) referitor la independența judecătorilor.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 113 alin. (2) teza finală din Legea nr. 85/2014 fac parte din secțiunea a 4-a — *Primele măsuri. Întocmirea tabelului de creanțe. Contestațiile*, secțiune care prevede mai multe etape de contestare a tabelului de creanțe și în care legiuitorul a instituit anumite termene în interiorul cărora poate avea loc această operațiune de contestare, tocmai pentru a fi pe deplin respectat principiul legalității prevăzut de art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, în virtutea căruia respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.

14. Astfel, o primă etapă este prevăzută la art. 111 din Legea nr. 85/2014, care reglementează că debitorul, creditorii și orice altă parte interesată vor putea să formuleze contestații față de tabelul de creanțe, cu privire la creanțele și drepturile trecute sau, după caz, netrecute de administratorul judiciar/lichidatorul judiciar în tabel. În această fază a procedurii insolvenței, contestațiile trebuie depuse la tribunal în termen de 7 zile de la publicarea în Buletinul procedurilor de insolvență a tabelului preliminar, atât în procedura generală, cât și în procedura simplificată [art. 111 alin. (2) din Legea nr. 85/2014].

15. O a doua etapă este stabilită la art. 113 din Legea nr. 85/2014 care prevede că, ulterior, după expirarea termenului de depunere a contestațiilor prevăzut la art. 111 alin. (2) din aceeași lege și până la închiderea procedurii, orice parte interesată poate face contestație împotriva înscrierii unei creanțe sau a unui drept de preferință în tabelul definitiv de creanțe ori în tabelele actualizate, în cazul descoperirii existenței unui fals, dol sau unei erori esențiale, care au determinat admiterea creanței sau a dreptului de preferință, precum și în cazul descoperirii unor titluri hotărâtoare și până atunci necunoscute, aspecte ce constituie a doua etapă de contestare [art. 113 alin. (1) din Legea nr. 85/2014]. Astfel, în acest context, această contestație se depune în termen de 15 zile de la data la care partea a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască situația ce determină promovarea contestației [art. 113 alin. (2) din Legea nr. 85/2014].

16. Având în vedere cele menționate, Curtea observă că soluția legislativă criticată a mai format obiectul controlului de constituționalitate, în raport cu critici și prevederi constituționale similare, sens în care este Decizia nr. 480 din 25 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 74 din 25 ianuarie 2021, prin care a fost respinsă excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Cu acel prilej, având în vedere etapele în care pot fi formulate contestații în contextul dat, prin decizia precitată, paragraful 22 și următoarele, Curtea a reținut că dispozițiile art. 113 prevăd o contestație specială, care poate fi promovată numai în ipoteza în care în tabelul definitiv de creanțe

sau în tabelele actualizate s-a înscris o creanță ori o cauză de preferință prin fals, dol, eroare esențială sau în cazul descoperirii unor titluri hotărâtoare, care până atunci nu erau cunoscute și care conduc la înlăturarea creanței respective ori a cauzei de preferință din tabel. Termenul de formulare a contestației în cazul descoperirii existenței unui fals, dol sau a unei erori esențiale împotriva înscrierii unei creanțe ori a unei cauze de preferință în tabelul definitiv sau într-un tabel actualizat este de 15 zile și curge de la data la care partea a cunoscut ori ar fi trebuit să cunoască situația ce determină promovarea contestației. Până la judecarea definitivă a contestației, judecătorul-sindic va putea declara creanța sau dreptul de preferință contestat ca admis numai provizoriu, cu consecința eliminării provizorii a creditorului respectiv de la distribuire de sume, dar cu menținerea celorlalte drepturi.

17. Față de conținutul normativ al prevederilor art. 113 din Legea nr. 85/2014, Curtea a observat că acestea instituie, ca o măsură suplimentară de protecție a părților implicate în procedura insolvenței, tocmai posibilitatea ca, după expirarea termenului de depunere a contestațiilor prevăzut la art. 111 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 și până la închiderea procedurii, orice parte interesată să poată face contestație împotriva trecerii unei creanțe sau a unui drept de preferință în tabelul definitiv de creanțe, în cazul descoperirii existenței unui fals, dol ori unei erori esențiale, care au determinat admiterea creanței sau a dreptului de preferință, precum și în cazul descoperirii unor titluri hotărâtoare și până atunci necunoscute, care conduc la înlăturarea creanței respective sau a cauzei de preferință din tabel. Așadar, prevederile art. 113 din Legea nr. 85/2014 instituie două momente ale curgerii termenului de 15 zile, respectiv un moment ce are în vedere data la care a luat cunoștință partea interesată efectiv de situația ce a determinat promovarea contestației și un moment ce are în vedere data la care persoana îndreptățită trebuia să cunoască existența situației ce determină formularea contestației. Prin urmare, normele criticate au o exprimare cu caracter general și au rolul de a da posibilitatea celor care aplică legea să aprecieze situația concretă a fiecărei spețe în parte, fiind chestiuni de fapt care se apreciază de la caz la caz, cu încadrarea situațiilor particulare în ipoteza prevăzută de normele criticate. Aceste contestații formulate în temeiul art. 113 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 se soluționează cu respectarea prevederilor ce reglementează contestația la tabelul preliminar, respectiv cu respectarea cerințelor art. 111 alin. (4), care dispun că partea care formulează contestația trimite, cu confirmare de primire, câte un exemplar al contestației și al documentelor ce o însoțesc administratorului judiciar/lichidatorului judiciar, creditorului a cărui creanță se contestă, precum și administratorului special. Legitimitatea prevederilor criticate care reglementează anumite cazuri speciale este dată de situația de excepție în care o anumită creanță sau un anumit drept de preferință al acestei creanțe a fost admis și menținut în tabelul de creanțe ori în tabelele actualizate în temeiul unor condiții care, practic, atrag nulitatea absolută sau relativă a acestora. Prin urmare, această stare determină și necesită o reconsiderare a situației înscrise în tabelul de creanțe ca urmare a descoperirii unui fals, dol sau a unei erori esențiale, precum și descoperirea unor titluri hotărâtoare care până atunci erau necunoscute. Așadar, în acest cadru procesual se pot prezenta probele cu privire la descoperirea existenței unui fals, dol sau unei erori esențiale care au determinat admiterea creanței sau a dreptului de preferință, inclusiv unele situații în care se invocă autoritate de lucru judecat și se pot formula apărările părților interesate, rămânând ca, în virtutea rolului său activ de aflare a adevărului și de stabilire a legalității, judecătorul-sindic să soluționeze cauza.

18. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor criticate în raport cu art. 21 și art. 124 din Constituție, prin Decizia nr. 480 din 25 iunie 2020, paragrafele 31-38, Curtea a constatat că aceasta este neîntemeiată, având în vedere considerentele mai sus expuse, precum și faptul că principiul accesului liber la justiție consacrat de Legea fundamentală implică între altele adoptarea de către legiuitor a unor reguli de procedură clare, în care să se prescrie cu precizie condițiile și

termenele în care justițiabilii își pot exercita drepturile lor procesuale, inclusiv cele referitoare la căile de atac împotriva hotărârilor pronunțate de instanțele de judecată (Decizia nr. 189 din 2 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial nr. 307 din 5 aprilie 2006), astfel încât să fie reglementată respectarea pentru toate părțile a garanțiilor care caracterizează dreptul la un proces echitabil, iar înfăptuirea justiției, în numele legii, are semnificația că actul de justiție izvorăște din normele legale, iar forța lui executorie derivă tot din lege (a se vedea Decizia nr. 972 din 21 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2012).

19. Astfel, prevederile criticate sunt norme de procedură stabilite prin Legea nr. 85/2014 și sunt o aplicare a dispozițiilor constituționale ale art. 126, în virtutea cărora competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege, coroborate cu cele ale art. 61 alin. (1), potrivit cărora Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării, iar unele aspecte prevăzute de normele care reglementează în materie de insolvență își găsesc justificarea în specificul acestei proceduri (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 367 din 17 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2009), considerente care sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în ceea ce privește dispozițiile criticate din Legea nr. 85/2014. Or, tocmai caracterul distinct al procedurii a impus adoptarea unor reguli de procedură speciale, astfel cum este și termenul în interiorul căruia se depune contestația, respectiv aceasta se depune în termen de 15 zile de la data la care partea a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască situația ce determină promovarea contestației.

20. Prin urmare, legiuitorul se bucură de atributul exclusiv de a stabili normele de procedură, iar prevederile art. 113 alin. (2) din Legea nr. 85/2014 sunt o aplicare a dispozițiilor constituționale mai sus menționate, care sunt transpuse la nivel infraconstituțional. Specificul procedurii insolvenței a impus adoptarea unor reguli de procedură speciale, respectiv crearea unui cadru unitar, colectiv, concursual și egalitar în care creditorii unui debitor comun să își poată valorifica drepturile împotriva debitorului aflat în stare de insolvență (a se vedea Decizia nr. 182 din 16 noiembrie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 3 din 7 ianuarie 2000, sau Decizia nr. 169 din 19 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 205 din 10 aprilie 2013), cadru legislativ în care se înscriu și dispozițiile criticate.

21. Referitor la termenele procedurale, Curtea a reținut că în cazurile în care legiuitorul a condiționat valorificarea unui drept de exercitarea sa în interiorul unui anumit termen s-a procedat astfel exclusiv pentru a asigura cadrul legal în vederea exercitării drepturilor constituționale prevăzute de art. 21 și art. 24, iar nu în sensul restrângerii accesului liber la justiție sau a dreptului la apărare (în acest sens, a se vedea și Decizia nr. 53 din 12 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 155 din 22 martie 2013), fiind expresia principiului celerității judecării procedurilor specifice insolvenței. Prin urmare,

24. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Kurt Albert Neuschitzer în Dosarul nr. 3.847/3/2020 al Tribunalului București — Secția a VII-a civilă și constată că dispozițiile art. 113 alin. (2) teza finală din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a VII-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 27 martie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Ionița Cochînțu

termenele în care se pot introduce contestații la creanțele înscrise în tabelul definitiv nu pot fi considerate de natură să îngreuneze accesul liber la justiție, dreptul la apărare sau înfăptuirea justiției, finalitatea lor fiind, dimpotrivă, să îl faciliteze, prin asigurarea unui climat de ordine, indispensabil exercitării în condiții optime a acestor drepturi constituționale, prevenindu-se eventualele abuzuri și limitându-se efectele perturbatoare asupra stabilității și securității raporturilor juridice civile, dar, totodată, se creează posibilitatea îndepărtării din tabelul definitiv a unor creanțe pentru cauză de eroare esențială, dol, fals sau în cazul descoperirii unor titluri hotărâtoare care nu erau cunoscute.

22. Cu privire la pretinsa încălcare a dreptului de proprietate, se observă că aceasta nu poate fi reținută, întrucât dispozițiile criticate nu reglementează în mod concret aspecte ce țin de dreptul de proprietate, ci stabilesc aspecte legate de termenele procedurale pentru depunerea unor contestații la tabelul de creanțe, dar care, în contextul dat, ar putea avea incidență asupra averii debitorului și a îndestulării creditorilor. Prevederile constituționale statuează că „*proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular*”, dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului fiind garantate, însă conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite prin lege, astfel că exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, prestabilit de legiuitor cu respectarea anumitor exigențe, cărora li se subsumează și instituirea unor condiții, care, dacă nu sunt respectate, fac ca valorificarea respectivului drept să nu mai fie posibilă. Curtea a constatat că, departe de a constitui o negare a dreptului în sine, asemenea exigențe dau expresie ordinii de drept, precum și drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane, cărora statul este ținut să le acorde ocrotire în egală măsură (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 523 din 5 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 34 din 12 ianuarie 2017, paragraful 23). De altfel, și jurisprudența Comisiei Europene a Drepturilor Omului, spre exemplu, Decizia din 10 martie 1981, pronunțată în Cauza *X împotriva Belgiei*, este în sensul că procedurile legale instituite în materia insolvenței, de principiu, nu reprezintă o privare de proprietate asupra bunurilor, ci o măsură de control al folosirii acestora, în concordanță cu interesul general, potrivit art. 1 paragraful 2 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (în acest sens, a se vedea Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 17 iulie 2003, pronunțată în Cauza *Luordo împotriva Italiei*, paragraful 67, și Decizia Curții Constituționale nr. 40 din 30 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 5 iulie 2018, paragraful 32).

23. Având în vedere că nu s-a constatat încălcarea principiilor și valorilor constituționale, astfel cum acestea sunt consacrate de Constituție, nu se poate reține nici încălcarea art. 1 alin. (3) privind statul de drept, care asigură supremația Constituției, corelarea tuturor legilor și a actelor normative cu aceasta, prin prisma principiului legalității prevăzut la art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 139

din 27 martie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. c) și ale art. 19 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliora	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriază.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. c) și ale art. 19 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Oțeluri Speciale pentru Scule — S.A. din Cristuru Secuiesc în Dosarul nr. 3.621/96/2007 al Tribunalului Harghita — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.834D/2020.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, având în vedere că autoarea acesteia nu argumentează motivele pentru care numirea unui lichidator judiciar ar fi contrară prevederilor constituționale menționate în susținerea excepției, ci face simple presupuneri că prin aceasta s-ar încălca art. 21 din Constituție din perspectiva unei tergiversări și a unei durate mai mari de soluționare a procesului.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 21 octombrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 3.621/96/2007, **Tribunalul Harghita — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) lit. c) și ale art. 19 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Societatea Oțeluri Speciale pentru Scule — S.A. din Cristuru Secuiesc într-o cauză întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 85/2006.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că normele criticate, prin instituirea regulii care permite desemnarea unui alt lichidator judiciar, se abat de la principiul unității procedurii insolvenței și încalcă dispozițiile constituționale referitoare la liberul acces la justiție. Or, practicianul în insolvență reprezintă un factor important al procedurii, este un organ al procedurii și, practic, este un executiv al instanței, astfel că desemnarea în calitate de lichidator a unui alt practician decât acela care a fost administrator judiciar este de natură să producă o perturbare importantă procedurii insolvenței, cu atât mai mult în situația în care a trecut o perioadă mare de timp de la data deschiderii. Este adevărat că procedura insolvenței este o procedură concursuală de executare silită, însă în același timp este și o procedură judiciară instrumentată de un judecător al tribunalului

și care trebuie, prin modul său de desfășurare, să respecte accesul liber la justiție.

6. **Tribunalul Harghita — Secția civilă** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, dispozițiile criticate nefiind contrare prevederilor constituționale menționate în susținerea acesteia.

7. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 11 alin. (1) lit. c) și ale art. 19 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006. Legea nr. 85/2006 a fost abrogată prin art. 344 lit. a) din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 iunie 2014. Având în vedere art. 343 din Legea nr. 85/2014, potrivit căruia procesele începute înainte de intrarea în vigoare a acestei legi rămân supuse legii aplicabile anterior acestei date, precum și Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează să exercite controlul de constituționalitate asupra prevederilor criticate din Legea nr. 85/2006, care au următorul cuprins:

— Art. 11 alin. (1) lit. c): „(1) *Principalele atribuții ale judecătorului-sindic, în cadrul prezentei legi, sunt: (...) c) desemnarea motivată, prin sentința de deschidere a procedurii, dintre practicienii în insolvență compatibili care au depus ofertă de servicii în acest sens la dosarul cauzei, a administratorului judiciar provizoriu sau, după caz, a lichidatorului care va administra procedura până la confirmarea ori, după caz, înlocuirea sa de către adunarea creditorilor sau creditorul care deține cel puțin 50% din valoarea creanțelor, fixarea remunerației în conformitate cu criteriile stabilite de legea de organizare a activității practicienilor în insolvență, precum și a atribuțiilor acestuia pentru această perioadă. Judecătorul-sindic va desemna administratorul judiciar provizoriu sau lichidatorul provizoriu solicitat de către creditorul care a solicitat deschiderea procedurii sau de către debitor, dacă cererea îi aparține. În situația în care cel care a introdus cererea de deschidere a procedurii nu solicită numirea unui administrator judiciar sau lichidator, numirea se va face de către judecătorul-sindic din*

rândul practicienilor care au depus oferte la dosarul cauzei. În caz de conexare se va ține seama de cererile creditorilor în ordinea mărimii creanțelor sau de cererea debitoarei, dacă nu există o cerere din partea unui creditor;”;

— Art. 19 alin. (1): „(1) Practicienii în insolvență interesați vor depune la dosar o ofertă de preluare a poziției de administrator judiciar în dosarul respectiv, la care vor anexa dovada calității de practician în insolvență și o copie de pe polița de asigurare profesională. În ofertă, practicianul în insolvență interesat va putea arăta și disponibilitatea de timp și de resurse umane, precum și experiența generală sau specifică necesare preluării dosarului și bunei administrări a cazului. În cazul în care nu există nicio astfel de ofertă, judecătorul-sindic va desemna provizoriu, până la prima adunare a creditorilor, un practician în insolvență ales în mod aleatoriu din Tabloul U.N.P.I.R.”

11. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 21 — *Accesul liber la justiție*.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că (i) dispozițiile art. 11 fac parte din secțiunea a 2-a — *Judecătorul-sindic* și stabilesc atribuțiile judecătorului-sindic, printre care se regăsește și aceea de desemnare motivată: a administratorului judiciar provizoriu sau, după caz, a lichidatorului care va administra procedura până la confirmarea ori, după caz, înlocuirea sa de către adunarea creditorilor sau creditorul care deține cel puțin 50% din valoarea creanțelor; a administratorului judiciar provizoriu sau a lichidatorului provizoriu solicitat de către creditorul care a solicitat deschiderea procedurii sau de către debitor, dacă cererea îi aparține; dacă cel care a introdus cererea de deschidere a procedurii nu solicită numirea unui administrator judiciar sau lichidator, numirea se va face de către judecătorul-sindic din rândul practicienilor care au depus oferte la dosarul cauzei; (ii) dispozițiile art. 19 alin. (1) fac parte din secțiunea a 5-a — *Administratorul judiciar* și stabilesc procedura și condițiile în care practicienii în insolvență interesați vor depune, la dosar, oferta de preluare a poziției de administrator judiciar în dosarul respectiv, iar, în cazul în care nu există nicio astfel de ofertă, judecătorul-sindic va desemna provizoriu, până la prima adunare a creditorilor, un practician în insolvență ales în mod aleatoriu din Tabloul Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România.

13. De asemenea, Curtea observă că dispozițiile criticate au mai format obiectul controlului de constituționalitate, în raport cu

critici și prevederi constituționale similare, sens în care sunt, spre exemplu, Decizia nr. 1.418 din 2 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 20 din 10 ianuarie 2011, Decizia nr. 675 din 31 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 524 din 26 iulie 2011, și Decizia nr. 135 din 21 februarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 289 din 2 mai 2012. Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că, în cadrul procedurii insolvenței/falimentului, administratorii judiciari sau lichidatorii au o poziție și o situație deosebite față de toate părțile și față de toți ceilalți participanți la procedură, ei nefiind parte în proces, ci participanți la procedură, cu rol și atribuții determinate de lege. Aceștia nu acționează în interes personal, ci în interesul bunei desfășurări a întregii proceduri, atât în interesul debitorului insolubil, pentru reîntregirea patrimoniului acestuia, cât și în interesul creditorilor, pentru ca aceștia să își poată valorifica creanțele în cât mai mare măsură și cât mai operativ. De asemenea, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul se bucură de atributul exclusiv de a stabili normele privind procedura de judecată, putând institui prevederi speciale în vederea reglementării unor situații deosebite, iar starea de insolvență reprezintă o astfel de situație deosebită (spre exemplu, Decizia nr. 675 din 31 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 524 din 26 iulie 2011, Decizia nr. 1.418 din 2 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 20 din 10 ianuarie 2011, sau Decizia nr. 726 din 7 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 496 din 17 iulie 2009).

14. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față, astfel că nu se poate reține pretinsa încălcare a dispozițiilor constituționale menționate în susținerea excepției.

15. Distinct de acestea, Curtea observă că celelalte aspecte înveredate de către autoarea excepției de neconstituționalitate sunt chestiuni ce țin de interpretarea și aplicarea legii, iar, pentru situațiile în care administratorii judiciari sau lichidatorii judiciar se abat de la scopul pentru care au fost desemnați în procedura insolvenței, există norme legale în virtutea cărora poate fi atrasă răspunderea acestora pentru neîndeplinirea sau îndeplinirea cu rea-credință a atribuțiilor specifice, aspecte care intră în atribuțiile instanțelor judecătorești și nu sunt de competența Curții Constituționale.

16. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Oțeluri Speciale pentru Scule — S.A. din Cristuru Secuiesc în Dosarul nr. 3.621/96/2007 al Tribunalului Harghita — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 11 alin. (1) lit. c) și ale art. 19 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Harghita — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 martie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 255

din 23 iunie 2025

Dosar nr. 2.996/1/2024

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Cristina Truțescu	— judecător la Secția I civilă
Mariana Hortolomei	— judecător la Secția I civilă
Dorina Zeca	— judecător la Secția I civilă
Maricel Nechita	— judecător la Secția I civilă
Mirela Polițeanu	— judecător la Secția a II-a civilă
Marcela Marta Iacob	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Zaharia	— judecător la Secția a II-a civilă
Simona Maria Zarafiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Iulia Craiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Luiza Maria Păun	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Florina Secrețeanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Doina Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina Pohrib	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mihnea Adrian Tănase	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 2.996/1/2024, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Oana Cristina Popescu, magistrat-asistent-șef în cadrul Secțiilor Unite, desemnat în temeiul art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Vrancea — Secția a II-a civilă și de

contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 622/91/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să dea o rezolvare de principiu asupra chestiunii de drept:

Dacă pentru acordarea sporurilor de 50% prevăzute de art. 16 alin. (1) și art. 17 alin. (2¹) din Legea-cadru nr. 153/2017 pentru activitatea desfășurată prin implementarea PNNR se impune un acord de implementare între Ministerul Mediului Apelor și Pădurilor, ca autoritate centrală și ordonator de reforme, și Garda Forestieră Focșani, în calitate de agent de implementare, și dacă funcționarul public ce solicită sporul trebuie să aibă în fișa postului activitatea de implementare PNNR/fonduri europene.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților; Alexandrescu A. Alexandru-Aurelian-Andy a depus un punct de vedere asupra raportului.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Tribunalul Vrancea — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea din 12 decembrie 2024, în Dosarul nr. 622/91/2024, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024*), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept anterior menționată.

8. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 18 decembrie 2024 cu nr. 2.996/1/2024, termenul de judecată fiind stabilit pentru data de 23 iunie 2025.

II. Normele legale incidente

9. *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2021 privind înființarea Gărzii Forestiere Naționale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 80/2023, cu modificările ulterioare* (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2021*):

„Art. 1. — (1) Se înființează Garda Forestieră Națională, instituție publică care funcționează ca organ de specialitate al administrației publice centrale care răspunde de silvicultură, cu personalitate juridică, finanțată integral de la bugetul de stat, în subordinea autorității publice centrale pentru silvicultură.

(2) Garda Forestieră Națională are în subordine Gărzile forestiere, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta ordonanță de urgență, care sunt instituții publice cu personalitate juridică. (...)”

„Art. 8. (...) (2) Salarizarea personalului Gărzii Forestiere Naționale și a Gărzilor forestiere se face în conformitate cu prevederile Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, corespunzător categoriilor de personal și forme de organizare și finanțare ale instituției, cu respectarea aceluiași nivel de salarizare în cadrul acestor instituții.”

10. *Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare* (Legea-cadru nr. 153/2017):

„Art. 16. — (1) Personalul din instituțiile și/sau autoritățile publice nominalizat în echipele de proiecte finanțate din fonduri europene nerambursabile și/sau fonduri externe rambursabile, precum și personalul implicat în implementarea Mecanismului de redresare și reziliență prevăzut la art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2020 privind unele măsuri pentru elaborarea Planului național de redresare și reziliență necesar României pentru accesarea de fonduri externe rambursabile și nerambursabile în cadrul Mecanismului de redresare și reziliență, aprobată prin Legea nr. 230/2021, cu modificările și completările ulterioare, beneficiază de majorarea salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare cu până la 50%, indiferent de numărul de proiecte în care este implicat. Această majorare se aplică proporțional cu timpul efectiv alocat activităților pentru fiecare proiect. (...)”

„Art. 17. (...) (21) Personalul prevăzut la art. 4 alin. (1) și art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2020, aprobată prin Legea nr. 230/2021, cu modificările și completările ulterioare, beneficiază de majorarea salariului de bază, soldei de funcție/salariului de funcție, indemnizației de încadrare cu până la 50%. (...)”

11. *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2020 privind unele măsuri pentru elaborarea Planului național de redresare și reziliență necesar României pentru accesarea de fonduri externe rambursabile și nerambursabile în cadrul Mecanismului de redresare și reziliență, aprobată prin Legea nr. 230/2021, cu modificările și completările ulterioare* (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2020):

„Art. 5. — (1) La nivelul coordonatorilor de reforme și/sau investiții, agențiilor/structurilor de implementare se organizează, în limita cheltuielilor de personal aprobate prin legea bugetului de stat, unități ale căror atribuții vor fi stabilite prin hotărâre a Guvernului, respectiv act administrativ intern, în funcție de forma de organizare aleasă pentru unitate. Dimensionarea personalului se face cu respectarea principiilor de gestionare eficientă a fondurilor alocate. Personalul care desfășoară activități în cadrul autorităților publice cu rol în gestionarea și/sau implementarea fondurilor europene, inclusiv în cadrul coordonatorilor de reforme și/sau investiții, beneficiază de prevederile art. 17 din Legea-cadru nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare. (...)”

„Art. 6. — (1) La nivelul beneficiarilor de fonduri din PNRR se pot constitui unități de implementare și monitorizare a proiectelor, prin decizie a conducătorului unității în cadrul căreia funcționează unitatea de implementare și monitorizare. Dimensionarea personalului necesar gestionării proiectelor aferente PNRR are loc în funcție de evoluția etapelor de implementare a acestora cu respectarea principiilor de gestionare eficientă a fondurilor alocate. Personalul care

desfășoară activități în cadrul unităților de implementare și monitorizare a proiectelor, din cadrul beneficiarilor instituții publice, beneficiază de majorarea prevăzută la art. 16 din Legea-cadru nr. 153/2017, cu modificările și completările ulterioare.”

12. *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 124/2021 privind stabilirea cadrului instituțional și financiar pentru gestionarea fondurilor europene alocate României prin Mecanismul de redresare și reziliență, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 155/2020 privind unele măsuri pentru elaborarea Planului național de redresare și reziliență necesar României pentru accesarea de fonduri externe rambursabile și nerambursabile în cadrul Mecanismului de redresare și reziliență, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 178/2022, cu modificările și completările ulterioare* (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 124/2021):

„Art. 2. — În sensul prezentei ordonanțe de urgență, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații: (...)”

d) *acord de implementare* — angajament juridic prin care coordonatorul de reforme și/sau investiții încredințează agențiilor de implementare a proiectelor, responsabililor de implementare a investițiilor specifice locale gestionarea investițiilor aferente PNRR, respectiv intermediarilor financiari și administratorilor de scheme de ajutor de stat/de *minimis* responsabilitatea implementării investițiilor aflate în sarcina lor, după caz, prin care sunt stabilite drepturile și obligațiile părților, precum și termenii și condițiile aplicabile fondurilor europene, în vederea îndeplinirii corespunzătoare a jaloanelor și a țințelor investițiilor ce fac obiectul acordului de implementare, cuprinzând informațiile prevăzute în acordul/decizia de finanțare încheiat/ă între coordonatorul de reforme și/sau investiții și coordonatorul național; (...)”

j) *agenție de implementare a proiectelor* — instituție publică finanțată integral din bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat și bugetele fondurilor speciale, instituție publică finanțată din venituri proprii sau finanțată parțial de la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat sau bugetele fondurilor speciale sau entitate aflată în subordine/coordonare/sub autoritatea ministerelor sau agenției de dezvoltare regională, care are rolul de a implementa investițiile din cadrul PNRR, în numele coordonatorului de reforme și/sau investiții (...).”

13. *Regulamentul-cadru privind criteriile pe baza cărora se stabilește procentul de majorare salarială pentru persoanele prevăzute la art. 16 alin. (1) și (2) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și condițiile de înființare a posturilor în afara organigramei în cadrul instituțiilor și/sau autorităților publice care implementează proiecte finanțate din fonduri europene nerambursabile și/sau prin Mecanismul de redresare și reziliență, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 234/2023* (Regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 234/2023):

„Art. 4. — (1) Personalul din cadrul instituției și/sau autorității publice, nominalizat, potrivit prevederilor art. 16 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, în echipele de proiecte finanțate din fonduri europene nerambursabile și/sau fonduri externe rambursabile, precum și pentru implementarea proiectelor finanțate prin Mecanismul de redresare și reziliență, pe perioada în care își desfășoară activitatea în aceste condiții, beneficiază de o majorare a salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție,

indemnizațiilor de încadrare, cu până la 50%, în funcție de timpul efectiv lucrat lunar pentru activitățile proiectului și prevăzute corespunzător în fișa postului, după cum urmează:

- a) până la 20 de ore pe lună se acordă o majorare salarială de 10%;
- b) între 21 și 40 de ore pe lună se acordă o majorare salarială de 20%;
- c) între 41 și 60 de ore pe lună se acordă o majorare salarială de 30%;
- d) între 61 și 80 de ore pe lună se acordă o majorare salarială de 40%;
- e) peste 80 de ore pe lună se acordă o majorare salarială de 50%. (...)”

III. Expunerea succintă a procesului

14. Prin cererea de chemare în judecată reclamantul XX a solicitat obligarea pârâților Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor și Garda Forestieră Focșani la stabilirea și acordarea majorării salariului de bază cu un procent de până la 50% conform dispozițiilor art. 17 alin. (21) din Legea-cadru nr. 153/2017.

15. Prin întâmpinarea formulată, pârâțul Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor a invocat excepția lipsei calității procesual pasive.

16. Prin întâmpinarea formulată, pârâta Garda Forestieră Focșani a solicitat respingerea cererii ca neîntemeiată.

17. Tribunalul Vrancea — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea din 12 decembrie 2024, în Dosarul nr. 622/91/2024, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept anterior menționată.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării

18. Instanța de trimitere a constatat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, în raport cu dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

19. Astfel, reclamantul ocupă funcția de director al Direcției de implementare și avizare (DIA) în cadrul Gărzii Forestiere Focșani, iar prin Ordinul nr. 2.957/8.11.2022 emis de Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor i-au fost delegate unele atribuții corespunzătoare funcției publice de conducere vacante de inspector-șef, gradul II, al Gărzii Forestiere Focșani, calitate în care, în perioada 11.11.2022-31.10.2023, a exercitat funcții de serviciu privind ducerea la îndeplinire a PNRR prin programul de gestionare a împăduririlor. Din data de 1.11.2023 și până în prezent, având funcția de director DIA, a exercitat atribuțiile de șef serviciu împăduriri/reîmpăduriri, conform fișei postului nr. 4; a precizat că sunt incidente și dispozițiile art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2020.

20. Prin Adresa înregistrată de Garda Forestieră Focșani cu nr. 2.461/12.03.2024 reclamantul a solicitat majorarea salariului de încadrare cu 50%, pentru desfășurarea activității de implementare PNRR la Garda Forestieră Focșani.

21. Prin Adresa nr. 2.461/19.03.2024 Garda Forestieră a comunicat că nu poate soluționa favorabil cererea în lipsa unui acord de implementare între Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor, ca autoritate centrală și ordonator de reforme, și Garda Forestieră Focșani, în calitate de agent de implementare, făcându-se referire la Adresa emisă de Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor nr. 10.415/14.06.2023.

22. În urma consultării jurisprudenței instanței supreme, instanța de trimitere a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre

prealabilă sau printr-o hotărâre pronunțată în recurs în interesul legii, iar problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

V. Punctul de vedere al titularului sesizării

23. Opinia tribunalului este că, potrivit dispozițiilor legale menționate, reclamantul, în condițiile în care dovedește că, potrivit atribuțiilor stabilite în sarcina sa, a exercitat funcții de serviciu privind ducerea la îndeplinire a PNRR prin programul de gestionare a împăduririlor, este îndreptățit la sporul de până la 50% de care beneficiază personalul implicat în implementarea Mecanismului de redresare și reziliență prevăzut la art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2020, cu condiția ca Garda Forestieră Focșani să aibă încheiat acord de implementare cu coordonatorul de reforme, adică să aibă statutul de agenție de implementare.

24. De asemenea, s-a apreciat că fișa postului trebuie să prevadă activitatea de implementare PNRR/fonduri europene și numărul de ore alocat pentru astfel de proiecte, având în vedere Hotărârea Guvernului nr. 325/2018 pentru aprobarea Regulamentului-cadru privind stabilirea condițiilor de înființare a posturilor în afara organigramei și a criteriilor pe baza cărora se stabilește procentul de majorare salarială pentru activitatea prestată în proiecte finanțate din fonduri europene nerambursabile și Hotărârea Guvernului nr. 234/2023, ambele stabilind că personalul din cadrul instituției și/sau autorității publice, nominalizat în echipele de proiecte finanțate din fonduri europene nerambursabile, pe perioada în care își desfășoară activitatea în aceste condiții, beneficiază de o majorare a salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, cu până la 50%, în funcție de timpul efectiv lucrat lunar pentru activitățile proiectului și prevăzute corespunzător în fișa postului, după cum urmează:

- a) până la 20 de ore pe lună se acordă o majorare salarială de 10%;
- b) între 21 și 40 de ore pe lună se acordă o majorare salarială de 20%;
- c) între 41 și 60 de ore pe lună se acordă o majorare salarială de 30%;
- d) între 61 și 80 de ore pe lună se acordă o majorare salarială de 40%;
- e) peste 80 de ore pe lună se acordă o majorare salarială de 50%.

VI. Punctele de vedere ale părților

25. Reclamantul s-a opus sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție (ÎCCJ), din perspectiva Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, pe motiv că nu sunt întrunite condițiile legale, arătând că nu există practică neunitară cu privire la chestiunea invocată. A susținut că a condiționa acordarea drepturilor recunoscute de lege de încheierea unui acord este o falsă problemă de drept, rezolvarea litigiului putându-se face în baza principiilor generale ale dreptului și a dispozițiilor legale incidente în cauză.

26. În opinia reclamantului, adevărata problemă de drept care s-ar putea pune în discuție este: dacă un drept recunoscut prin lege unei categorii de funcționari publici clar precizate și pentru activitate clar precizată, deci un drept stabilit și recunoscut prin lege, poate fi afectat de o condiție pur potestativă, respectiv de încheierea unui acord la nivelul ministerului.

27. Pârâta Garda Forestieră Focșani a considerat că se impune sesizarea ÎCCJ, deoarece sporul care se solicită este un drept salarial, așa cum se concretizează la art. 1 din Ordonanța de

urgență a Guvernului nr. 62/2024, iar potrivit art. 2 din același act normativ nu trebuie să existe o practică neunitară pentru a se sesiza ÎCCJ, ci Înalta Curte să nu fi fost sesizată anterior cu chestiunea de drept care se pune în discuția părților.

28. Consideră că este cu adevărat o chestiune de drept care face obiectul sesizării ÎCCJ atât raportat la dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, cât și la Codul de procedură civilă, fiindcă aplicarea dispozițiilor prevăzute de art. 16 și 17 din Legea-cadru nr. 153/2017, legea salarizării unitare, trebuie coroborată și cu specificul activității desfășurate prin implementarea programelor PNRR, în sensul în care Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor este ordonator de credite și ordonator de implementare, iar funcționarii Gărzilor forestiere sunt numai agenți de implementare. Contractele de implementare PNRR care se derulează sunt semnate de către minister — autoritate centrală, însă verificarea de pe teren se face de către Garda forestieră și, atât timp cât nu există acel acord de implementare, reprezentanții instituției nu pot beneficia de drepturile respective. Dacă ministerul nu împuternicește Garda forestieră ca agenții să facă verificări în teren nu se poate dispune acordarea sporului PNRR. În privința fișei postului, în dosarul de față aceasta există, precum și ordinul ministrului în perioada în care reclamantul a fost inspector-șef și, ca atare, acesta răspundea de PNRR în calitate de inspector-șef, așa cum prevede Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2021.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

29. Curtea de Apel Galați a transmis practică judiciară relevantă asupra chestiunii de drept supuse dezlegării, respectiv o sentință civilă pronunțată de Tribunalul Vrancea, nedefinitivă, prin care a fost admisă o cerere de chemare în judecată similară și a fost obligată pârâta Garda Forestieră Focșani la calcularea și plata către reclamant și a majorării cu până la 50% a salariului de bază, reținându-se că pârâta, în calitate de angajator, are obligația de a face demersuri pentru a încheia acordul de implementare în scopul determinării întinderii dreptului.

30. Curțile de apel București, Iași și Ploiești au transmis puncte de vedere teoretice ale judecătorilor asupra chestiunii de drept, din care a rezultat opinia unanimă în sensul că: pentru ca funcționarul să poată beneficia de sporul de până la 50% de care beneficiază personalul implicat în implementarea Mecanismului de redresare și reziliență prevăzut de art. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2020 este necesar ca autoritatea publică angajatoare să fi încheiat acord de implementare cu coordonatorul de reforme, iar reclamantul să dovedească faptul că, potrivit atribuțiilor stabilite în sarcina sa conform fișei postului, a exercitat funcții de serviciu privind ducerea la îndeplinire a PNRR (Tribunalul București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Ilfov, Tribunalul Teleorman, Curtea de Apel Iași — Secția contencios administrativ și fiscal, Tribunalul Iași, Tribunalul Vaslui, Curtea de Apel Ploiești).

31. La nivelul curților de apel Alba Iulia, Bacău, Brașov, Cluj, Constanța, Craiova, Oradea, Pitești, Suceava, Târgu Mureș și Timișoara nu a fost identificată practică judiciară relevantă și nici nu au fost comunicate opiniile teoretice exprimate de către judecători.

32. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a menționat că, la nivelul Secției judiciare, nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii asupra problemei de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

33. Nu au fost identificate decizii relevante pronunțate de Curtea Constituțională în exercitarea controlului de constituționalitate.

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

34. Prin Decizia nr. 92 din 25 noiembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 87 din 31 ianuarie 2025, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit că majorarea salariului de bază cu 15% pentru complexitatea muncii nu poate fi acordată pentru activitatea prestată în luna în care funcționarul a beneficiat de o majorare de până la 50% a salariului de bază pentru activitatea desfășurată pentru realizarea unor proiecte finanțate din fonduri europene nerambursabile.

X. Raportul asupra chestiunii de drept

35. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, întrucât nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

Asupra admisibilității sesizării

36. Prezenta sesizare este formulată în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024. Acest act normativ cuprinde norme parțial derogatorii de la procedura de drept comun privind hotărârea prealabilă pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, dispozițiile sale aplicându-se cu prioritate potrivit principiului *specialia generalibus derogant* și urmând a se completa, în mod corespunzător, cu prevederile art. 519-521 din Codul de procedură civilă, după cum se indică la art. 4 din ordonanța de urgență.

37. În acest context normativ, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, formulată în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, trebuie să îndeplinească, în mod cumulativ, următoarele condiții de admisibilitate:

- (i) existența unei cauze aflate în curs de judecată, care să privească fie stabilirea și/sau plata drepturilor salariale/de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv obligarea la emiterea actelor administrative sau anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, fie stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitate părților ori de instanța competentă să le soluționeze;
- (ii) instanța care sesizează Înalta Curte să judece cauza în primă instanță sau în calea de atac;
- (iii) existența unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei;
- (iv) chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

38. Verificând întrunirea acestor cerințe legale, în raport cu elementele sesizării, se constată că acestea se regăsesc numai parțial.

39. Primele două condiții legale sunt îndeplinite. Cauza în care s-a formulat sesizarea se află pe rolul Tribunalului Vrancea — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal, care

judică pricina în primă instanță conform art. 95 pct. 4 din Codul de procedură civilă raportat la art. 10 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, coroborat cu dispozițiile Legii-cadru nr. 153/2017. Litigiul se circumscrie domeniului specific de reglementare prevăzut de art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, tribunalul fiind investit cu o acțiune formulată de un salariat în contradictoriu cu angajatorul, instituție publică, având ca obiect plata unor drepturi salariale/de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice.

40. În ceea ce privește cerința existenței unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei se constată că, în concret, aceasta instituie o dublă condiționare: pe de o parte, să existe o chestiune de drept, iar, pe de altă parte, să fie probată legătura necesară dintre dezlegarea chestiunii de drept identificate și soluționarea cauzei pe fond.

41. În absența unei definiții legale a noțiunii de „chestiune de drept” din cadrul cerințelor de admisibilitate prevăzute la art. 519 din Codul de procedură civilă (aplicabile prin translatăre și în ceea ce privește sesizarea întemeiată pe dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024), în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a stabilit că, pentru a fi o problemă de drept reală, trebuie ca:

a) chestiunea de drept care necesită, cu pregnanță, a fi lămurită să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecării;

b) chestiunea de drept supusă dezlegării trebuie să ridice serioase dificultăți de interpretare a unor dispoziții legale imperfecte, lacunare ori contradictorii, iar nu realizarea unor operațiuni de interpretare și aplicare a unui text de lege în raport cu circumstanțele particulare ce caracterizează fiecare litigiu ori existența unor simple obstacole care ar putea fi înlăturate printr-o reflecție mai aprofundată a judecătorului cauzei;

c) pentru a ne afla în prezența unei veritabile chestiuni de drept, caracterul complex sau, după caz, precar al reglementării, de natură a conduce, în final, la interpretări diferite, precum și dificultatea completului în a-și însuși o anumită interpretare trebuie să fie reflectate în încheierea de sesizare, care trebuie să fie motivată, aptă să releve reflecția asupra diferitelor variante de interpretare posibile, cu argumentele aferente, și de o manieră în care să se întrevadă explicit pragul de dificultate al întrebării și în ce măsură acesta depășește obligația ordinară a instanței de a interpreta și a aplica legea în cadrul soluționării unui litigiu, întrucât simpla dilemă cu privire la sensul unei norme de drept nu poate constitui temei pentru declanșarea mecanismului hotărârii prealabile. Sub acest aspect, s-a reținut că, în procedura hotărârii prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție nu se substituie atributului fundamental al instanțelor, de interpretare și aplicare a legii, ci se limitează la a facilita judecătorului eliminarea ambiguităților ori dificultăților unor texte de lege.

42. Prin urmare, sesizarea trebuie să conducă la interpretarea *in abstracto* a unor dispoziții legale determinate, iar nu la rezolvarea unor chestiuni ce țin de particularitățile cauzei.

43. Aplicând aceste considerente sesizării de față, se observă în primul rând modul lapidar în care instanța de trimitere

a motivat încheierea de sesizare, din conținutul acestora nerezultând interpretările posibile prefigurate de complet și nici dificultățile de interpretare și aplicare a textelor de lege.

44. Din considerentele încheierii de sesizare rezultă că instanța de trimitere, deși susține că de lămurirea modului de interpretare a prevederilor art. 16 alin. (1) și ale art. 17 alin. (2¹) din Legea-cadru nr. 153/2017 depinde soluționarea pe fond a cauzei, în realitate urmărește să afle dacă pentru acordarea sporului de 50% prevăzut de textele legale indicate se impune încheierea unui acord de implementare între Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor, ca autoritate centrală și ordonator de reforme, și garda forestieră, în calitate de agent de implementare, și dacă funcționarul public ce solicită sporul trebuie să aibă în fișa postului menționate activități de implementare PNNR/fonduri europene.

45. Prevederile legale indicate de instanța de trimitere, art. 16 alin. (1) și art. 17 alin. (2¹) din Legea-cadru nr. 153/2017, reglementează acordarea sporului de 50% personalului din instituțiile și/sau autoritățile publice nominalizat în echipele de proiecte finanțate din fonduri europene nerambursabile și/sau fonduri externe rambursabile și personalului implicat în implementarea Mecanismului de redresare și reziliență [art. 16 alin. (1)], respectiv personalului care desfășoară activități în cadrul autorităților publice cu rol în gestionarea și/sau implementarea fondurilor europene, inclusiv în cadrul coordonatorilor de reforme și/sau investiții [art. 17 alin. (2¹)].

46. În atare situație, pentru determinarea dispoziției legale incidente în cauză, pe baza probelor existente la dosar, instanța de trimitere trebuia mai întâi să stabilească din care dintre cele două categorii de personal face parte reclamantul, Înalta Curte — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept neavând posibilitatea de a se substitui tribunalului pentru a identifica norma de drept concretă, aplicabilă litigiului.

47. Pentru a se stabili legătura dintre dezlegarea chestiunii de drept și soluționarea pe fond a cauzei era necesar ca instanța de trimitere să indice dacă reclamantului i se aplică prevederile art. 16 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 sau cele ale art. 17 alin. (2¹) din același act normativ, pentru a fi clar determinat textul legal a cărui interpretare se solicită de către instanța supremă.

48. Mai observă Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept că, deși instanța de trimitere ridică problema necesității existenței/menționării în fișa postului reclamantului a activității de implementare PNNR/fonduri europene, din cuprinsul încheierii de sesizare rezultă că în litigiul cu care este investit Tribunalul Vrancea este necontestat că reclamantul a desfășurat activități de implementare PNNR/fonduri europene, astfel cum rezultă din fișa postului său (fapt susținut de reclamant și recunoscut de părât). În atare situație, răspunsul la partea finală a întrebării pare a fi irelevant pentru soluționarea litigiului în care s-a formulat sesizarea.

49. Tot din considerentele încheierii de sesizare se constată că instanța de trimitere, prin punctul de vedere transmis, a indicat că pentru acordarea sporului de 50% se impune încheierea unui acord de implementare între Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor, ca autoritate centrală și ordonator de reforme, și garda forestieră, în calitate de agent de implementare, iar funcționarul public ce solicită sporul trebuie să aibă în fișa postului activitate de implementare PNNR/fonduri europene, nefiind în niciun fel indicate eventuale dificultăți întâmpinate de tribunal în interpretarea textelor de lege reținute în cuprinsul hotărârii.

50. În acest context, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constată că prevederile legale indicate de instanța de trimitere în cuprinsul încheierii de sesizare sunt clare și oferă toate elementele necesare soluționării pricinii.

51. Nu se poate reține că ar exista o veritabilă dificultate în demersul de interpretare a prevederilor art. 16 alin. (1) și ale art. 17 alin. (2¹) din Legea-cadru nr. 153/2017, care stabilesc că personalul din instituțiile și/sau autoritățile publice nominalizat în echipele de proiecte finanțate din fonduri europene nerambursabile și/sau fonduri externe rambursabile, personalul implicat în implementarea Mecanismului de redresare și reziliență, precum și personalul prevăzut la art. 4 alin. (1) și art. 5 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 155/2020 beneficiază de majorarea salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare cu până la 50%, indiferent de numărul de proiecte în care este implicat, majorare ce se aplică proporțional cu timpul efectiv alocat activităților pentru fiecare proiect.

52. Admisibilitatea învestirii instanței supreme cu pronunțarea unei hotărâri prealabile în temeiul dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 trebuie raportată cu necesitate la condiția existenței unei chestiuni veritabile de drept care să necesite recurgerea la mecanismul hotărârii prealabile, nefiind posibilă învestirea instanței supreme asupra oricărei chestiuni de drept subsumate cauzei acțiunii deduse judecării instanței de trimitere.

53. Sintagma „chestiune de drept” nu poate fi sinonimă cauzei acțiunii, având un caracter autonom, iar condițiile ce trebuie verificate pentru constatarea existenței sale sunt cele conturate în jurisprudența dezvoltată în aplicarea dispozițiilor art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă, în linie cu argumentația dezvoltată în mod constant în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție referitoare la mecanismul prevăzut de dispozițiile art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă în ceea ce privește caracterul veritabil al chestiunii de drept supuse interpretării.

54. După cum s-a indicat mai sus, și în cazul mecanismului instituit în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024

se impune ca problema de drept supusă dezlegării să fie din categoria celor care ridică serioase dificultăți de interpretare a unor dispoziții legale imperfecte, lacunare sau contradictorii sau a celor care prezintă o dificultate suficient de mare în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice.

55. Astfel, se constată că sesizarea formulată nu întrunește condiția de admisibilitate subsumată cerinței ca aceasta să privească o chestiune de drept care să fie reală, a cărei dificultate să decurgă din complexitatea, neclaritatea sau dualitatea unui text de lege, dispozițiile art. 16 alin. (1) și ale art. 17 alin. (2¹) din Legea-cadru nr. 153/2017 întrunind condiția de a constitui norme clare, nesusceptibile de interpretări diferite, de natură să nu permită calificarea întrebării instanței de trimitere ca fiind una privitoare la o chestiune de drept reală, aptă să declanșeze mecanismul de intervenție al instanței supreme în asigurarea unei jurisprudențe uniforme.

56. În ceea ce privește riscul dezvoltării unei jurisprudențe neunitare se constată din punctele de vedere transmise de tribunale și de curțile de apel că acestea interpretează unanim chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită, în sensul că: pentru acordarea sporului de 50% se impune încheierea unui acord de implementare între Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor, autoritate centrală și ordonator de reforme, și garda forestieră, agent de implementare, iar funcționarul public ce solicită sporul trebuie să aibă în fișa postului activitatea de implementare PNNR/fonduri europene.

57. În considerarea argumentelor expuse, constatând că nu este îndeplinită cerința de admisibilitate vizând existența unei veritabile probleme de drept susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite de a căror lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzelor în curs de judecată, având un grad de dificultate care să justifice pronunțarea unei hotărâri prealabile, în temeiul art. 521 din Codul de procedură civilă, Înalta Curte urmează să respingă, ca inadmisibilă, sesizarea.

58. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Vrancea — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 622/91/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să dea o rezolvare de principiu asupra chestiunii de drept:

Dacă pentru acordarea sporurilor de 50% prevăzute de art. 16 alin. (1) și art. 17 alin. (2¹) din Legea-cadru nr. 153/2017 pentru activitatea desfășurată prin implementarea PNNR se impune un acord de implementare între Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor, ca autoritate centrală și ordonator de reforme, și Garda Forestieră Focșani, în calitate de agent de implementare, și dacă funcționarul public ce solicită sporul trebuie să aibă în fișa postului activitatea de implementare PNNR/fonduri europene.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 23 iunie 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent-șef,
Oana Cristina Popescu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 11% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	3.080	850	310
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.650		340
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	5.480		500
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	1.050		120
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	4.190		385
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	3.895		360
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.345		130

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

Pentru comenzi, accesați www.monitoruloficial.ro, Magazin online, Monitorul Oficial — apariții și abonamente.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2025 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	165	410	980	2.150	665	1.660	4.150	9.960	21.905
ExpertMO	120	300	745	1.780	3.920	1.175	2.930	7.325	17.575	38.660

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	80	195	490	1.175	2.575	765	1.915	4.780	11.475	25.240
ExpertMO	145	360	900	2.150	4.720	1.425	3.560	8.900	21.355	46.980

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	145 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2025.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

